

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Tilia Thákurova, z.s.**, IČO: 22722335
se sídlem Praha 6, Thákurova 536/14
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph. D.
se sídlem Praha 1, Panská 895/6

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

za účasti: **BOŘISLAVKA OFFICE & SHOPPING CENTRE s.r.o.**
se sídlem Praha 10, Strašnice, Vinohradská 1511/230
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph. D.
se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018, sp. zn. S-MHMP
1318581/2016/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Předně soud uvádí, že původně podali žalobu dva žalobci, a to Spolek „Pro Hanspaulku“, IČO: 26607379, se sídlem Praha 6, U Beránky 2033/7, a žalobce. Podáním ze dne 23. 11. 2018 vzal Spolek „Pro Hanspaulku“ žalobu zpět. Ve vztahu k tomuto spolku vzal zpětvzetí žaloby zdejší soud na vědomí usnesením ze dne 12. 2. 2019, č. j. 5 A 74/2018-158.
2. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, včetně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítl mj. odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 4. 2016, č. j. MCP6 023038/2016, sp. zn. SZ MCP6 087913/2014/OV/kot. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) o změnu územního rozhodnutí ze dne 29. 8. 2007, č. j. MCP6 054591/2007, sp. zn. SZ MCP6 098249/2006/OV/kot, které nabylo právní moci dne 2. 10. 2007.
3. Změna umístění stavby se týká stavby nazvané „*BOŘISLAVKA CENTRUM*“. Podstata změny územního rozhodnutí o umístění stavby spočívala v podstatné změně hmotového řešení již umístěné stavby a jejího výrazu a v částečné změně její funkční náplně. Původní územní rozhodnutí, tj. rozhodnutí ze dne 29. 8. 2007, č. j. MCP6 054591/2007, sp. zn. SZ MCP6 098249/2006/OV/kot, bylo prvostupňovým rozhodnutím nahrazeno v plném rozsahu.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě k aktivní žalobní legitimaci uvedl, že je spolkem, jenž se účastnil územního řízení na základě § 70 odst. 1 až 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“). Cílem a zaměřením žalobce je chránit přírodu, krajinu a příznivé životní prostředí. Žalobce vstupuje do územních řízení, podává připomínky, zastupuje občany, vystupuje na úřadech. Žalobce tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen přímo na svém právu na příznivé životní prostředí a dále že byl na svých právech zkrácen v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení. Následně žalobce uplatnil 11 žalobních bodů.
5. V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že v projednávaném případě není splněna žádná z podmínek umožňující změnu územního rozhodnutí podle § 94 odst. 1 stavebního zákona. Tvrdil, že regulativy původního SVO a nynějšího SV se od sebe zásadně neliší a změna územního rozhodnutí není vyvolána potřebou přizpůsobit stavbu změně územně plánovací dokumentace, ale jen přáním stavebníka realizovat jinou stavbu. Napadené rozhodnutí blíže neuvádí, v čem se regulativy liší a jakým způsobem vyvolávají potřebu přizpůsobit stavbu změně územně plánovací dokumentace. Dále namítal, že měněna byla stavba umístěná změnou územního rozhodnutí v roce 2007 a nikoliv původní stavba z roku 1992. Za změnu v území tak lze jen těžko považovat zprovoznění metra, které bylo dlouhodobě v lokalitě předvídáno všemi stupni územně plánovací dokumentace, a jehož výstavba započala již v roce 2010. Napadené rozhodnutí také blíže nerozebírá konkrétní důvody, proč není možné umístit stavbu z roku 2007, tj. jaké jsou konkrétní střety se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

stavbou metra, které nebyly v době umístění stavby známy. Napadené rozhodnutí ani žádost stavebníka neuvádí, jak stavba metra ovlivňuje funkční využití stavby, které je zásadně změněno, jak ovlivňuje kapacitu podlažních ploch, atd.

6. Podle tvrzení žalobce ve druhém žalobním bodu je napadené rozhodnutí v rozporu s územním plánem. Tento žalobní bod žalobce rozvinul do tvrzení, ve kterém (I.) rozporoval přepoččet koeficientu k celé funkční ploše, (II.) tvrdil, že napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí vychází ze souhlasu vydaného osobou zjevně neoprávněnou, (III.) namítal, že souhlas hlavního města Prahy se netýká všech pozemků ve vymezené funkční ploše, (IV.) tvrdil, že Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy není orgánem veřejné moci, který by měl pravomoc vydávat závazná stanoviska k výkladu územního plánu, a (V.) namítal, že soulad s územním plánem měl být posouzen podle původního kódu SV.
7. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal věcně nesprávné posouzení hlukové a imisní zátěže změny záměru. Tvrdil, že tímto postupem byl porušen zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, stavební zákon, zákon o ochraně ovzduší a zákon o ochraně veřejného zdraví, čímž byla porušena práva žalobce na ochranu zdraví, soukromí a na příznivé životní prostředí.
8. Dle čtvrtého žalobního bodu došlo k nesprávnému posouzení výjimečné přípustnosti stavby. Uvedl, že plánovaná stavba bytového domu je v rozporu s platným Územním plánem hl. m. Prahy. Územní plán v lokalitě SV-I předpokládá: umístění polyfunkčních staveb nebo kombinaci monofunkčních staveb pro bydlení, obchod, administrativu, kulturu, veřejné vybavení, sport a služby všeho druhu, kde žádná z funkcí nepřesáhne 60 % celkové kapacity území vymezeného danou funkcí. V posuzovaném případě je podíl administrativní funkce cca 61,5 % z celkové kapacity území. Obchodní zařízení má navrhovanou výměru prodejních ploch 8 508 m² a přesahuje přípustnou míru 5 000 m². V reakci na vypořádání této námítky prvostupňovým orgánem namítal, že samotná kapacita hromadné garáže zátěž území negeneruje. Tuto zátěž generují jízdy automobilů. Poznamenal, že smyslem smíšeného území je, aby v něm občané mohli realizovat co nejvíce svých potřeb bez přemísťování automobily či veřejnou dopravou. Pokud je některá funkce (zde bydlení) ze smíšeného území zcela vyloučena, vede to ke zbytečné zátěži území individuální dopravou.
9. V pátém žalobním bodu žalobce namítal nedodržení odstupových vzdáleností a absenci výkresů odstupových vzdáleností. Tvrdil, že vzhledem k neobvyklému tvaru stavby předložená projektová dokumentace neposkytuje dostatečné podklady pro posouzení dodržení odstupových vzdáleností. Konkrétně uvedl, že vzdálenost obvodové stěny „Krytalu I“ je od protilehlé obvodové stěny v ulici Kladenská 25,5 m, přestože výška stěny objektu je zde více než 30 m. Tvrdil, že umístění stavby je v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 8 odst. 2 OTHP.
10. V šestém bodě žalobce tvrdil, že došlo k nesprávnému posouzení souladu s podmínkami stanoviska odboru životního prostředí. Uvedl, že závazné stanovisko odboru životního prostředí žalovaného ze dne 10. 9. 2014, sp. zn. S-MHMP 1019782/2014/1/OZP/VI, a také závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 5. 2015, zn. 893/500/15/ 27484/ENV/15 uvádí, že „pouze vzrostlé stromy o nejméně 30 cm ve výčetní výšce 130 cm nad zemí a nikoliv popínavá či okrasná zeleň jsou schopné fungovat jako „plíce“ čistící a provzdušňující tak intenzivní zástavbu. Neúměrná kubatura betonu a skla bude v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozsáhlém okolí akumulovat větší množství tepla a zhorší životní prostředí, podmínky k životu a pohodu bydlení všem obyvatelům v daném území“. Namítal, že pokud se stavební úřad spokojil s výpočtem započitatelné plochy zeleně, nerespektoval uvedená závazná stanoviska. Kdyby je respektoval, musel by vyhodnotit, zda záměr vůbec skýtá podmínky pro růst vzrostlé zeleně, kterou závazná stanoviska uvádějí, a musel by konstatovat, že tento prostor vůbec není dán. Odkladem do stavebního řízení již tento problém nelze zhojit.

11. Dle tvrzení žalobce uvedeného v sedmém žalobním bodu došlo k nedostatečnému posouzení hydrogeologických poměrů. Uvedl, že napadené rozhodnutí nově umísťuje 122 geotermálních vrtů o hloubce cca 120 - 130 m. Namítal, že prvostupňové ani napadené rozhodnutí se nezabývala možnými negativními vlivy geotermálních vrtů. Z přeložené DÚR nelze dovodit způsob a koncepci provedení vrtů tak, aby bylo možné posoudit vliv provádění vrtů na základové poměry, aby mohlo být provedeno např. hlubinné založení a základová deska, z níž mají být teprve vrty prováděny. DÚR neřeší vliv dynamických otřesů při realizaci vrtů na stavbu blízkého metra. Posouzení doložené do DÚR na základě námitek Dopravního podniku se věnuje toliko „*potencionálnímu ovlivnění hydrogeologických poměrů v dotčené oblasti budováním systému vrtů pro tepelná čerpadla*“, ale nevěnuje již pozornost vlivu provozu tepelných čerpadel na základové poměry a možné budoucí ovlivnění povrchové i podpovrchové dopravy v místě. Geotermální vrty jsou určeny k vytápění stavby a jsou umístěny pod projektovanými a již vybudovanými stavbami. Tvrdil, že geotermální vrty a jejich výstavba jsou vzhledem ke své hloubce a množství způsobitelné narušit základy všech staveb v místě, kam je navrhovaná stavba umísťována, tedy nejen základy samotné stavby záměru, ale zejména bytové výstavby v rozsáhlém okolí, především sídlištních výškových staveb na sídlišti Červený vrch. Dále namítal, že je pravděpodobné, že zejména při provádění vrtů dojde ke svahovým pohybům v okolí stavby, které mohou nebezpečně narušit stabilitu stěn stavební jámy. Navíc pohyb hornin a zemin může při otevření stavební jámy způsobit i provoz samotného metra, tramvajové a další dopravy na Evropské třídě. Na základě výše uvedeného žalobce tvrdil, že absentují mnohá odborná inženýrsko-geologická posouzení prokazující dostatečné zabezpečení nejen stavební jámy, ale i budoucí stavby v tomto hydrogeologicky problematickém území před možnými svahovými pohyby, které mohou způsobit mnohamilionové až miliardové škody jak na stavbách ve vlastnictví hlavního města Prahy, tak na stavbách a nemovitostech jejich vlastníků v rozsáhlém okolí navrhované stavby.
12. V osmém žalobním bodu žalobce namítal narušení urbanistického a architektonického charakteru území, a to jak využitím v území nevídaných tvarů „krystalů“, tak svojí výškou, rozložením hmoty, objemem, funkcí (navrhovaná změněná stavba nebude plnit funkci bytovou), kapacitou i architektonickým ztvárněním, které se zcela vymyká charakteru a struktuře stávající okolní zástavby. Navrhovaná změněná stavba nerespektuje charakter stávající zástavby tvořící hodnotu i kvalitu daného prostředí. Dle žalobce prvostupňové rozhodnutí nenaplnuje požadavky § 90 stavebního zákona, čl. 4 odst. 1 a čl. 13 vyhlášky č. 26/1999 o OÚTPP a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., když neposuzuje narušení urbanistického a architektonického charakteru území umísťovanou stavbou.
13. Podle devátého žalobního bodu došlo k zásahu do krajinného rázu. Namítal, že výjimka upravená v § 12 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. se v případě napadeného rozhodnutí

nepoužije, neboť územní plán neuvádí konkrétní podmínky pro ochranu krajinného rázu. Závěr příslušného dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny (viz vyjádření ze dne 10. 9. 2014, č. j. S-MHMP 1019782/2014/OZP/VI), podle kterého nemůže být krajinný ráz změněn či snížen, žalobce považoval za nesprávný a způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 6 A 97/2001. Dle žalobce je evidentní, že umístění hmoty posuzovaného záměru v ochranném pásmu památkové rezervace v hlavním městě Praze, v blízkosti hranice přírodního parku Šárka - Lysolaje, ve vizuálně exponované poloze a navíc ve formě prosklených „krystalů“, představuje změnu krajinného rázu. Tvrdil, že uvedené stavby nemohou mít nulový dopad do krajinného rázu.

14. V desátém žalobním bodu žalobce namítal nedostatečné vypořádání jednotlivých odvolacích námitek. Dle žalobce se žalovaný vůbec nezabýval námitkami, které uplatnil v odvolání, konkrétně námitkou nesprávného posouzení narušení urbanistického a architektonického charakteru a námitkou nedodržení podmínek závazného stanoviska orgánu ochrany životního prostředí.
15. Konečně dle tvrzení v jedenáctém žalobním bodu bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s § 90 správního řádu. Uvedl, že napadené rozhodnutí potvrzuje prvostupňové rozhodnutí a zamítá odvolání, přestože zcela odlišně posuzuje jednotlivé věcné a právní otázky. Příkladem může být splnění podmínek pro změnu územního rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí jako podmínku pro změnu uvádělo: změnu územně-plánovací dokumentace, změnu projektové dokumentace a započetí realizace záměru. Napadené rozhodnutí jako podmínku pro změnu uvádí změnu územně-plánovací dokumentace a změnu v území. Namítal, že výše uvedeným postupem byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a související vyjádření

16. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. K tomu odkázal na napadené rozhodnutí.
17. Předně měl žalovaný za to, že žalobce není aktivně procesně legitimován k podání žaloby. Dle ustálené judikatury správních soudů mohou spolky na ochranu přírody a krajiny vznášet námitky procesně-právního charakteru ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s.
18. Dále upozornil, že plochu vymezenou ulicemi Evropská, Liberijská, Kladenská a na východní straně objektem rozvodny, na níž má být umístěn předmětný záměr, lze bezpochyby označit za prostředí bez významných krajinných prvků, bez výskytu druhů planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů, nalezišť nerostů apod. Jedná se tedy o prostředí, které postrádá znaky přírody i krajiny ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb., a tedy i krajinného rázu. Tomu ostatně odpovídají námitky žalobce, které se netýkají konkrétním způsobem ochrany žádné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zdánlivě je v tomto ohledu výjimkou žalobní bod č. 9 „Zásah do krajinného rázu“. Tento žalobní bod však spočívá pouze v tvrzení žalobce, že považuje postup orgánu ochrany přírody a krajiny (vydání pouze vyjádření namísto závazného stanoviska) za věcně nesprávný a způsobující nezákonnost rozhodnutí. Názor ohledně nesprávnosti postupu orgánu ochrany přírody a krajiny přitom žalobce zakládá toliko na holém tvrzení, že „*uvedené stavby nemohou mít nulový dopad do krajinného rázu*“. Tento názor žalobce ovšem není ničím podpořen. Naopak,

žalobou kritizované vyjádření příslušného orgánu ochrany přírody dále podporuje závěr o tom, že záměrem dotčená oblast patří k méně hodnotným celkům a nevykazuje určující znaky přírody a krajiny ani krajinného rázu.

19. Bez ohledu na výše uvedené žalovaný k jednotlivým žalobním bodům uvedl.
20. K první žalobní námitce sdělil, že nejpodstatnější změnou podmínek v území je změna územního plánu Z 1000/00 vydaná opatřením obecné povahy č. 06/2009, účinná od 12. 11. 2009, kdy došlo ke změně funkčního využití předmětného území SVO – smíšené obchodu a služeb na funkční využití SV – všeobecně smíšené. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 73/2011-316, podle kterého při posuzování souladu žádosti o změnu územního rozhodnutí s územně plánovací dokumentací je třeba vycházet z územně plánovací dokumentace platné v době rozhodování stavebního úřadu o této žádosti, nikoliv z územně plánovací dokumentace platné v době vydání původního územního rozhodnutí. Za další podstatnou změnu podmínek v území žalovaný hodnotil skutečnost, že byl uveden do provozu úsek trasy metra A se stanicí „Bořislavka“, čímž došlo ke změně dopravní dostupnosti místa stavebního záměru, vyvolávající potřebu nové koordinace stavby s metrem (vstup z metra, podchod pod ulicí Liberijskou).
21. K námitce žalobce, podle které je nutno nově navrhovanou stavbu projednat v novém řízení, nikoliv jako změnu územního rozhodnutí, žalovaný odkázal na § 93 odst. 4 stavebního zákona, kterým jsou stanoveny důvody svědčící tomu, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti. V daném případě se jedná § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, neboť dle zjištění žalovaného byla pro části původně umístěné stavby vydána pravomocná stavební povolení. Stavební zákon neupravuje rozsah změny územního rozhodnutí, ale v § 94 odst. 1 stanoví oprávnění na změnu platného územního rozhodnutí, které „blokuje“ dané území. V daném případě se jedná o změnu značnou, ale dle žalovaného změnu, která je v souladu s dikcí stavebního zákona. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 18/2009-142, s tím, že jej považuje pro věc za relevantní.
22. K druhé žalobní námitce uvedl, že v průvodní zprávě platného územního plánu (změna Z1000/00 schválena usnesením zastupitelstva HMP č. 40/14 ze dne 14. 9. 2006) v oddílu 8.3. Míra využití území je koeficient zastavěné plochy (dále jen „KZP“) definován jako podíl maximální plochy zastavitelné nadzemními objekty vztažený k vymezené funkční ploše. KZP je informativní. Dle Metodického pokynu (r. 2002) je KZP v Úpn orientačním údajem a znamená maximální plochu, kterou je možné zastavět nadzemními stavbami a lze jej odvodit ze vzorce $KZP = KPP / \text{podlažnost}$. V textu této definice není výslovně uvedeno, že se tento koeficient vztahuje na celou funkční plochu. Nicméně vstupní údaje KPP – koeficient podlažních ploch stanovující míru využití území se k celé funkční ploše vztahuje, stejně tak jako podlažnost (průměrný počet podlaží ve vymezené funkční ploše). Je tedy jednoznačné, že pokud jsou vstupní údaje určené k celé funkční ploše, bude i výsledný údaj, v tomto případě koeficient zastavěné plochy KZP vztažen k celé funkční ploše také. Způsob určení výpočtu hrubých podlažních ploch poskytuje stavebnímu úřadu jistou míru volnosti při územních řízeních a umožňuje mu diferencovat míru využití území v rámci jednotlivých funkčních ploch v závislosti na konkrétních podmínkách. Dle § 76 odst. 2 stavebního zákona každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníka sousedních pozemků a staveb. Dle čl. 4 odst. 4 OTPP umístěním

stavby nebo změnou stavby na hranici pozemku nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněn způsob zástavby sousedního pozemku podle územně plánovací dokumentace nebo územního rozhodnutí. „Míra volnosti“ při diferencování míry využití území je velmi omezena výše uvedenými ustanoveními. Nelze vyčerpát hrubé podlažní plochy jedním záměrem do takové míry, která by znemožnila či omezila možnost využití sousedního pozemku. V daném případě je ve funkční ploše SV-I umístěna pouze jedna stavba. Funkční plocha tedy odpovídá ploše záměru. Vlastník (menší) části pozemků souhlasil jak s umístěním stavby, tak s využitím příslušných HPP.

23. K třetí žalobní námitce poznamenal, že závazné stanovisko vydané odborem ochrany prostředí žalovaného pro potřebu územního řízení, bylo v odvolacím řízení předáno Ministerstvu životního prostředí k jeho přezkoumání v právním režimu § 149 odst. 4 správního řádu. Ministerstvo životního prostředí ve věci vydalo stanovisko zn. 2751/500/16 58333/ENV/16 ze dne 31. 10. 2016, kterým uvedené závazné stanovisko potvrdilo.
24. Ke čtvrté žalobní námitce žalovaný uvedl, že stavební záměr byl umístěn v území se stanoveným funkčním využitím SV – všeobecně smíšené, pro které je mimo jiné stanoveno, že jako výjimečně přípustné bude posuzováno i umístění některé z obecně přípustných funkcí ve všeobecně smíšeném funkčním využití v podílu celkové kapacity vyšším než 60 %. K posouzení výjimečné přípustnosti je příslušný stavební úřad, který se touto problematikou zabýval.
25. K páté žalobní námitce uvedl, že stavebním záměrem je stavba nesourodého tvaru, odstupové vzdálenosti se dle čl. 8 odst. 9 vyhlášky OTHP měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy nadzemních částí obvodových stěn a předsazených částí stavby. V daném případě souboru staveb se odstupové vzdálenosti měří od každé jednotlivé stěny navrhované stavby ke každé konkrétní stěně stávající stavby, která je protilehlá. Z obsahu doložené dokumentace pro vydání změny územního rozhodnutí vypracované autorizovanou osobou nebylo zjištěno, že by požadované minimální odstupové vzdálenosti nebyly splněny.
26. K šestému žalobnímu bodu sdělil, že předmětem posuzování záměrů v územním řízení je z hlediska zeleně splnění koeficientu zeleně, tedy požadavek zachování stanovené minimální plochy zeleně v dané funkční ploše. Konkrétní řešení sadových úprav nepřísluší k hodnocení v procesu územního řízení. Stavební úřad stanovil podmínkou č. 11 písm. j), že součástí projektové dokumentace (zpracované pro potřebu stavebního řízení) bude souhlas příslušného orgánu ochrany přírody s projektem vegetačních úprav, který musí respektovat rozsah výsadby zeleně podle Oznámení záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a to včetně úpravy povrchu parku na východní straně území.
27. K sedmému žalobnímu bodu uvedl, že podkladem pro zpracování dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (DÚR) byl inženýrsko-geologický průzkum provedený oprávněnou osobou (spol. K+K PRŮZKUM s.r.o.). Výsledkem tohoto průzkumu bylo zjištění, že hladina spodní vody je nad základovou spárou + 266,6 Bpv a byl doporučen způsob založení stavby jako plošný, případně v kombinaci s hlubinným, zajištění stavební jámy pilotovou stěnou se záporovým pažením. Z obsahu DÚR pak vyplývá, že tyto výsledky inženýrsko-geologického průzkumu byly respektovány. K tvrzení, že se žalovaný ani stavební úřad nezabývali možnými negativními vlivy 122 geotermálních

vrtů, sdělil, že předmětné vrty pro tepelná čerpadla žádnou vodu nečerpají, tedy nejsou způsobilé trvale ovlivnit hladinu spodní vody. Stavební záměr je navrhován v ochranném pásmu metra (trasa A), tedy podkladem pro vydání územního rozhodnutí bylo stanovisko Dopravního podniku hl. m. Prahy, stanovené požadavky byly zapracovány v obsahu územního rozhodnutí jako podmínky č. 10 a 11.

28. V rámci vyjádření k osmému žalobnímu bodu byl žalovaný toho názoru, že regulační plány, které byly do roku 1939 vykonatelné na základě jejich potvrzení tehdejším ministerstvem veřejných prací, pozbyly platnosti a účinnosti v souvislosti s přijetím zákona č. 280/1949 Sb., o územním plánování a výstavbě obcí, kterým byl zrušen Pražský stavební řád, na základě kterého byly uvedené regulační plány vypracovány.
29. K devátému žalobnímu bodu uvedl, že z hlediska krajinného rázu bylo odborem životního prostředí žalovaného vydáno podkladové vyjádření, podle kterého posuzovaný stavební záměr není výraznou výškovou dominantou, v jeho těsném sousedství se nevyskytují přírodní charakteristiky zásadního významu, do kterých by mohl zasáhnout, se závěrem, že v souvislosti se stavebním záměrem nemůže být změněn či snížen krajinný ráz.
30. K desátému žalobnímu bodu žalovaný sdělil, že uplatněné odvolací námitky jednotlivých odvolatelů byly obdobného či totožného obsahu. Žalovaný se uvedenými námitkami zabýval a vypořádal je ve vztahu k obsahu odvolání jiných odvolatelů, než je žalobce. Ve věci námitky žalobce týkající se urbanistického a architektonického charakteru prostředí žalovaný odkázal na vypořádání stejné námitky uplatněné jinými odvolateli (Mgr. P. a Hana S.). Ve věci námitky žalobce o nedodržení podmínek závazného stanoviska orgánu ochrany prostředí, žalovaný uvedl, že touto námitkou se zabýval na straně 29 napadeného rozhodnutí.
31. K jedenáctému žalobnímu bodu uvedl, že napadeným rozhodnutím neměnil žádnou část územního rozhodnutí, tedy ani neměnil odůvodnění územního rozhodnutí. Uvedené argumentace „změna územně plánovací dokumentace, změnu projektové dokumentace, započetí realizace záměru“, „změna územně plánovací dokumentace, změna v území“ nejsou podmínkami stanovenými ve výrokové části územního rozhodnutí ani žalobou napadeného rozhodnutí, jsou důvody uváděnými na podporu výrokové části. Žalovaný byl toho názoru, že k tvrzenému porušení dvojinstančnosti správního řízení nedošlo.
32. Ve vyjádření k podané žalobě stavebník obdobně jako žalovaný namítal nedostatek aktivní procesní i věcné legitimace žalobce. Tvrdil, že žalobce může uplatňovat pouze námitky týkající se ochrany přírody a krajiny. Pouhý odkaz žalobce na § 65 odst. 1 s. ř. s. považoval stavebník za nedostatečný. Odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, zn. I. ÚS 59/14, s tím, že žalobce netvrdí a ani neprokazuje zásah do svých hmotných práv. Tvrdil, že dotčená lokalita nepředstavuje přírodu a krajinu, jak ji reguluje zákon č. 114/1992 Sb., a proto i námitka týkající se změny krajinného rázu je věcně nesprávná. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002-65, ze dne 10. 6. 2009, č. j. 6 As 48/2008-210 a ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96, a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2018, IV. ÚS 1098/18. Dle žalobce představuje oblast, do níž je umísťována předmětná stavba, vysoce urbanizované prostředí uprostřed desítky let zastavěného rozsáhlého území, v sousedství dopravně významné ulice Evropská, které nelze bez přistoupení dalších skutečností označit za „krajinu“ ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb. Nenachází se zde žádný významný krajinný prvek, volně

žijící živočichové, planě rostoucí rostliny, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy ani krajinné celky. Jedná se tedy o místo s absencí přírodních a krajinných hodnot ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb., a tedy i krajinného rázu. Dotčená vysoce urbanizovaná oblast nemá znaky přírody, krajiny ani krajinného rázu a je v současné době staveništěm se zahájenou stavbou dle původního stavebního povolení. V případě námitky uvedené pod bodem 9 žalobce zásah do svých práv ani netvrdil.

33. Dále měl stavebník za to, že námitky žalobce jsou nedůvodné, přičemž ve své argumentaci se v podstatné míře shodoval se žalovaným.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem

34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
35. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili nesouhlas ve smyslu § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
36. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 70 odst. 3 zákona č. 14/1992 Sb. občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se řízení podle tohoto zákona, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. 35) Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.
 - Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
 - Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
 - Podle § 94 odst. 1 stavebního zákona územní rozhodnutí lze změnit na žádost oprávněného, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny. Platnost původního územního rozhodnutí není dotčena, pokud není současně výslovně rozhodnuto o změně jeho platnosti podle § 93 odst. 3.

37. Soud se předně zabýval otázkou aktivní legitimace žalobce. Při posouzení této námitky soud vyšel jednak ze skutečnosti, že žalobce byl účastníkem řízení ve věci žádosti stavebníka o změnu územního rozhodnutí a z charakteru žalobce jako spolku, jehož základním cílem je dle stanov ochrana přírody a krajiny. Dále soud zohlednil ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou aktivní legitimace spolků.
38. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, a rozsudek ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96) vyplývá, že spolkům přísluší oprávnění namítat procesněprávní pochybení správních orgánů ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s.
39. Pokud jde o oprávnění žalobce podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., respektive oprávnění vznášet hmotněprávní námitky, pak v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, Nejvyšší správní soud tuto možnost připustil za předpokladu, že byla napadeným rozhodnutím dotčena hmotněprávní sféra žalobce. Z hlediska možného dotčení na hmotných právech je přitom rozhodující existence dostatečně silného vztahu k lokalitě, v níž má být realizován předmětný zájem, přičemž svůj význam má i delší časové působení spolku.
40. Žalobce dle spolkového rejstříku vznikl dne 26. 9. 2008, do spolkového rejstříku pak byl zapsán ke dni 1. 1. 2014. Žalobce má sídlo na území hlavního města Prahy ve vzdálenosti cca 3 km od umísťované stavby, a jak soud uvedl již výše, jedním z jeho hlavních cílů je ochrana přírody a krajiny. S ohledem na uvedené má soud za to, že žalobce je zavedeným spolkem, který má k dotčené lokalitě dostatečně silný vztah. Žalobce je tak aktivně legitimován podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
41. Podle rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96, spolkům, jakožto účastníkům správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., přísluší před správními soudy vznášet pouze ty námitky, které se týkají ochrany přírody a krajiny. *„To znamená ochrany jedné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. (tj. volně žijící živočichové, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny) či týkající se jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny)“.*
42. S ohledem na shora uvedené a tvrzení žalobce v podané žalobě, že byl účastníkem řízení podle § 70 odst. 1 a 3 zákona č. 114/1992 Sb., se soud u každého z žalobních bodů samostatně zabýval otázkou, zda je daný žalobní bod žalobce oprávněn vznést, či nikoliv.
43. První žalobní bod, jehož podstata spočívá v námitce, podle které nebyly v projednávaném případě splněny podmínky pro změnu územního rozhodnutí podle § 94 odst. 1 stavebního zákona, má bezesporu procesní charakter, neboť se týká postupu stavebního úřadu v projednávané věci. Žalobce tak byl oprávněn tuto námitku vznést.
44. První žalobní bod neshledal soud oprávněným. Ustanovení § 94 odst. 1 stavebního zákona podmiňuje možnost změny územního rozhodnutí jednou ze tří uvedených skutečností, a to změnou územně plánovací dokumentace, změnou jiných podkladů nebo změnou podmínek v území. Ke změně územního rozhodnutí postačí jedna z uvedených skutečností. V projednávaném případě žalovaný shledal naplnění dvou skutečností, a to změnu územně plánovací dokumentace a dále změnu podmínek v území.

45. Pokud jde o změnu územně plánovací dokumentace, pak žalovaný poukázal na změnu územního plánu Z 1000/00 vydanou opatřením obecné povahy č. 06/2009, která byla účinná od 12. 11. 2009, kdy došlo ke změně funkčního využití předmětného území. Původní funkční využití území předmětné stavby SVO, tedy smíšené obchodu a služeb, bylo změněno na SV, všeobecně smíšené. S ohledem na uvedené má soud ve shodě s žalovaným za to, že došlo ke změně územně plánovací dokumentace, a tedy že stavební úřad byl oprávněn změnit územní rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že se regulativy SVO a SV zásadně neliší, soud uvádí, že § 94 odst. 1 stavebního zákona umožňuje územní rozhodnutí změnit v případě změny územně plánovací dokumentace, a to bez ohledu na to, zda tato změna byla podstatná či nikoliv. Podstatné je, že došlo ke změně. Protože § 94 odst. 1 stavebního zákona neváže možnost změny územně plánovací dokumentace na podstatnou změnu územního rozhodnutí, ale pouze na skutečnost, že ke změně došlo, neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.
46. Soud přisvědčil i splnění podmínky umožňující změnu územního rozhodnutí v případě změny podmínek v území. Zprovoznění úseku trasy metra A a stanice metra A Bořislavka je dle názoru soudu právě takovou změnou podmínek, která umožňuje změnit územní rozhodnutí. Poukaz žalobce na skutečnost, že zprovoznění metra bylo v lokalitě dlouhodobě předvídáno a plánováno nemá dle názoru soudu na výše uvedený závěr vliv. Pokud nebyla dotčená trasa metra, včetně příslušné stanice zkolaudována a ani stavba metra zahájena (předchozí stavba byla umístěna v roce 2007, přičemž dle tvrzení žalobce započala stavba metra v roce 2010) je v případě územního rozhodnutí nutno počítat i s variantou, že ke zprovoznění metra nedojde, nebo že stavba bude realizována s určitými odchylkami. Po zprovoznění metra je možno územní rozhodnutí změnit tak, aby tato skutečnost byla v plné šíři předmětnou stavbou akcentována a aby byly zohledněny i všechny případné změny, ke kterým při stavbě metra došlo. I v tomto případě byl splněn § 94 odst. 1 stavebního zákona. Nad shora uvedené soud poukazuje na vyjádření stavebníka ze dne 26. 1. 2017, které je obsahem správního spisu a které se zabývá právě situací kolem trasy metra A.
47. K citaci komentářové literatury a k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 68/2008, soud uvádí, že má za to, že napadené rozhodnutí obстоjí z hledisek, na která je komentářovou literaturou a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu poukazováno. Popsané změny nastaly nezávisle na stavebníku. Stavebník pak tyto skutečnosti popsal v žádosti o změnu územního rozhodnutí, případně v jejím doplnění. Žalovaný tyto důvody uvedl v napadeném rozhodnutí. Žalobce pak v podané žalobě neuvedl a ani nedoložil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno vyvozovat, že žádost stavebníka o změnu územního rozhodnutí byla účelová. Dle názoru soudu nelze účelovost žádosti ze spisového materiálu nikterak dovodit.
48. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.
49. K druhému žalobnímu bodu, ve kterém žalobce namítá rozpor s územním plánem, má soud za to, že se jedná o hmotněprávní, nikoliv procesněprávní námitku. Předmětná námitka se neváže k postupu správních orgánů, nýbrž k hmotněprávním podmínkám vydání změny územního rozhodnutí (správnosti výpočtu koeficientu zastavěné plochy a koeficientu podlažní plochy, neexistence souhlasu vlastníka pozemku, posouzení změny územního rozhodnutí podle kódu SV). Žalobce v podané žalobě nikterak neuvádí, jak se tato tvrzení odráží v jeho hmotněprávní sféře, respektive jakým způsobem dopadají na

jednotlivé složky životního prostředí dle § 2 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Žalobce se k dotčení na právech vyjádřil toliko v úvodu podané žaloby, kde se omezil na obecné konstatování, že byl zkrácen na svém právu na příznivé životní prostředí. Bylo přitom věcí žalobce, aby dotčení na svých právech jednoznačně specifikoval. Soud není oprávněn dovozovat dotčení žalobce na právech. Dle náhledu soudu tvrzení žalobce uvedená v druhém žalobním bodu nemohou mít žádný vliv na hmotněprávní sféru žalobce, neboť se vymezených složek životního prostředí, případně prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována, nikterak nedotýkají. Souvislost s ochranou přírody a krajiny nelze dovodit ani zprostředkovaně. Uvedená námitka je tak nepřípustná.

50. Bez ohledu na výše uvedené soud dále sděluje, že pro posouzení otázky, zda byl odbor evidence, správy a využití majetku žalovaného oprávněn vydat souhlas s realizací stavby a zda se tento souhlas vztahuje na všechny pozemky ve vymezené funkční ploše, soud považuje za rozhodné, že hlavní město Praha bylo účastníkem řízení, přičemž v průběhu řízení neuplatnilo žádné námitky. Nadto Organizační řád hlavního města Prahy neskýtá tvrzení žalobce oporu, neboť dle části s označením Odbor evidence, správy a využití majetku odstavec 2, písm. w) tento odbor mj. „*vydává stanoviska pro účely řízení podle zvláštních právních předpisů v případech, kdy je hlavní město Praha dotčeno jako vlastník či soused, a u majetku, kde subjektem hospodaření je hlavní město Praha*“. Souhlas s realizací stavby, včetně pozemku 1330/3 pak výše uvedený odbor žalobci udělil dne 8. 1. 2015 pod č. j. SVM/VP/1810792/14/hl. K tvrzení, že Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy není orgánem veřejné moci, který by měl pravomoc vydávat závazné stanovisko, soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by vyjádření uvedeného institutu bylo hodnoceno jako závazné stanovisko (viz strana 18 prvostupňového rozhodnutí). Důvodné pak soud neshledal ani tvrzení, podle kterého měla být změna posouzena podle původního kódu. V tomto případě vyšel soud ze zjištění, že žalobce podal žádost o změnu územního rozhodnutí dne 31. 10. 2014, tj. v době kdy platila změna č. Z 1000/00, která zachovávala regulaci původně stanovenou úpravou č. U 536/2007, tj. kód I.
51. Pokud jde o třetí žalobní bod a námitku nesprávného posouzení hlukové a imisní zátěže změny záměru soud uvádí, že žalobce byl účastníkem řízení o změnu územního rozhodnutí na základě § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. Postavení žalobce je tak určeno ochranou jednotlivých složek životního prostředí, tj. volně žijících živočichů, planě rostoucích rostlin a jejich společenstev, nerostů, hornin, paleontologických nálezů a geologických celků, ekologických systémů a krajinných celků, jakož i vzhled a přístupnost krajiny. Žalobce nebyl účastníkem řízení za účelem ochrany stávajících obyvatel, lidského zdraví nebo soukromí a není tak oprávněn vznášet námitky na jejich ochranu. Námitka žalobce by byla oprávněná pouze za předpokladu, že by hlukové a imisní změny záměru žalobce měly dopad na některou ze složek životního prostředí. To žalobce v podané žalobě netvrdil. Navíc má soud za to, že s ohledem na charakter území, které je dotčeno změnou územního rozhodnutí, a které je rušné (viz blízkost přilehlé Evropské ulice) a v podstatné míře urbanizované, je výskyt volně žijících živočichů, na které by jako na jedinou složku ochrany životního prostředí mohly mít hlukové a imisní zátěže vliv, vyloučen. I v tomto případě je námitka žalobce nepřípustná.
52. Podstata čtvrté žalobní námitky spočívá v překročení administrativní funkce předmětné stavby a výměry prodejních ploch. Žalobce v rámci této námitky neuvedl, jaký vliv má překročení administrativní funkce předmětné stavby a výměry prodejních ploch na jeho práva, respektive jakým způsobem se tyto skutečnosti dotýkají jednotlivých složek

životního prostředí. Dle názoru soudu se uvedené skutečnosti právní sféry žalobce nemohou dotknout, a to ani zprostředkovaně. S ohledem na uvedené je tato námitka žalobce nepřipustná.

53. Rovněž v případě pátého žalobního bodu žalobce neuvedl, jaký vliv má nedodržení odstupových vzdáleností a absence výkresů odstupových vzdáleností na práva žalobce, potažmo na jednotlivé složky životního prostředí. I v tomto případě má soud za to, že vzhledem k charakteru území, na kterém je předmětná změna stavba umístována (rušnost, podstatná míra urbanizace), je byť zprostředkovaný dopad do sféry žalobce vyloučen.
54. K šestému žalobnímu bodu, podle kterého došlo k nesprávnému posouzení záměru s podmínkami odboru životního prostředí žalovaného a závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí soud předně uvádí, že žalobcem citovaná pasáž se ani v jednom z uvedených dokumentů nevyskytuje. S ohledem na uvedené tak nemohlo dojít k nesprávnému posouzení souladu s podmínkami těchto stanovisek. Nadto soud připomíná, že v rámci územního řízení je stavební úřad oprávněn řešit toliko podmínku splnění koeficientu zeleně. Tuto podmínku stavební úřad upravil pod bodem 11 písm. j) prvostupňového rozhodnutí. Pro úplnost soud uvádí, že se z věcného hlediska předmětnou námitkou zabýval, a to s ohledem na poslání orgánů, které stanoviska vydaly, a tedy možný zprostředkovaný dopad do sféry žalobce.
55. V případě sedmého žalobního bodu, jehož podstata spočívá v nedostatečném posouzení hydrogeologických poměrů, žalobce poukazoval na možnost narušení základu staveb v místě, kde je navrhovaná stavba umístována, tj. základů samotné stavby a zejména bytové výstavby v rozsáhlém okolí, a dále na možnost ovlivnění blízké stanice metra. Dle názoru soudu se v tomto případě žalobce dovolává ochrany práv, která mu, s ohledem na jeho postavení v předmětném řízení a které je odvíjeno od § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., nepřísluší. Jak soud uvedl výše, žalobce je povolán k ochraně přírody a krajiny, nikoliv k ochraně umístované stavby, sousedních staveb a stavby metra. S ohledem na uvedené je tato námitka žalobce nepřipustná.
56. Za nepřipustný je nutno označit i osmý žalobní bod, ve kterém žalobce namítal narušení urbanistického a architektonického charakteru území. Rovněž v tomto případě nelze dle názoru soudu dovodit jakoukoliv spojitost mezi posláním žalobce a jím tvrzeného narušení urbanistického a architektonického charakteru území. Žalobci dle jeho postavení v řízení o změnu umístění stavby nepřísluší hájit urbanistický a architektonický charakter území, a tudíž ani tuto námitku nelze označit za přípustnou.
57. K devátému žalobnímu bodu soud předně poznamenává, že podstata námítky spočívá v zásahu do krajinného rázu. Vzhledem k možnému dotčení sféry žalobce soud považuje námitku žalobce za přípustnou. Při posouzení této námítky soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002-65, podle kterého *„Udělení souhlasu či nesouhlasu dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny s umístěním stavby, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 2 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), se musí dít ve formě rozhodnutí správního orgánu. Rozhodování správního orgánu ale nepřichází v úvahu, jestliže na konkrétní právní vztahy se stavbou související zákon o ochraně přírody a krajiny vůbec nedopadá; takový případ nastává i tam, kde stavba je umístována do prostředí, které vůbec nemá znaky krajiny ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny, a nemá tedy ani „krajinný ráz“. Takovým prostředím je - nejsou-li*

tu jiné skutečnosti, které by takový závěr vyvrátily - i zastavěná centrální oblast pražské městské části, tedy vysoce urbanizované městské prostředí bez významných krajinných prvků, bez výskytu druhů planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů, nalezišť nerostů atd. Zájmy obdobné zájmům na ochraně přírody a krajiny hájí v takovém prostředí dotčené orgány jiné (v pražské památkové rezervaci orgány státní památkové péče)“. Obdobný závěr pak byl vysloven i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2009, č. j. 6 As 48/2008-210. V projednávaném případě je předmětná stavba umísťována do zastavěné oblasti, která je vysoce urbanizovaná. V blízkosti stavby se nenachází žádná přírodní charakteristika (viz vyjádření Odboru životního prostředí MHLMP ze dne 10. 9. 2014, č. j. S-MHMP 1019782/2014/OZP/VI a studie posouzení vlivu navrhovaného záměru na krajinný ráz). Soud tak má za to, že v projednávaném případě není stavba umísťována do krajiny ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb. S ohledem na uvedené soud přisvědčil závěru žalovaného, že k zásahu do krajinného rázu nedojde. Žalobce v podané žalobce sice tvrdil opak, zároveň však se ve své argumentaci omezil na obecná konstatování bez jakékoliv konkretizace způsobu změny krajinného rázu. Za tohoto stavu věci soud ani neshledal žádný důvod se od závěru správních orgánů jakkoliv odchýlovat.

58. Desátý žalobní bod, který spočívá v tvrzení žalobce o nedostatečném vypořádání odvolacích námitek, konkrétně námitky nesprávného posouzení a narušení urbanistického a architektonického charakteru a nedodržení závazného stanoviska orgánu ochrany životního prostředí, soud uvádí, že jej považuje za uplatnění procesněprávních námitek, k jejichž vznesení je žalobce oprávněn. Napadené rozhodnutí však tvrzením žalobce neskýtá oporu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný uvedenými námitkami zabýval, přičemž žalobci sdělil, z jakého důvodu považuje uvedené námitky za liché. Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že tak učinil v rámci vypořádání námitek jiných účastníků řízení. K námitce týkající se posouzení urbanistického a architektonického charakteru soud odkazuje na stranu 28 napadeného rozhodnutí. Vypořádání námitky spočívající v nedodržení podmínek závazného stanoviska orgánu ochrany prostředí je uvedeno na straně 29 napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce tak není oprávněná.
59. Konečně důvodným soud neshledal ani jedenáctý žalobní bod. V jedenáctém žalobním bodu žalobce namítal porušení zásady dvojinstančnosti, jedná se tak o námitku procesněprávního charakteru. Soud v projednávaném případě neshledal porušení zásady dvojinstančnosti. Napadeným rozhodnutím nedošlo ke změně rozhodnutí stavebního úřadu, když tímto rozhodnutím bylo v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Napadeným rozhodnutím došlo toliko v souladu s oprávněním žalovaného jako nadřízeného orgánu ke korekci některých závěrů stavebního úřadu vyslovených v odůvodnění jeho rozhodnutí. Žalovaným provedená korekce závěrů stavebního úřadu neměla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí a tato korekce ani nevede k porušení zásady dvojinstančnosti.
60. Soud závěrem uvádí, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se žalovaný, stejně jako stavební úřad vypořádal s některými námitkami žalobce uplatněnými v průběhu správního řízení, přestože tyto námitky soud považoval za nepřipustné. Soud má za to, že správní orgány přistoupily k vypořádání těchto námitek žalobce za účelem transparentnosti, a z tohoto důvodu vůči postupu správních orgánů nemá žádné připomínky.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

61. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
63. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Praha dne 13. července 2021

Milan Tauber v.r.
předseda senátu